

Остання дорога

Михайло Старицький

Темно. Ліс. Якись примари...
Ні тропи, ані рубця...
Скрізь по небу сунуть хмари,
І нема ж то їм кінця!

Вітер виє псом голодним,
Мряка ріже по виду,
І під тим дощем холодним
Я до цвинтаря бреду...

Розікрали всю поклажу,
Окрім серця й голови,
І тепер на путь сю вражу
Порожнісінькі сакви!

А були вони ззарання
Напаковані як тра:
І научного надбання,
І душевного добра;

І кип'ячих сил без міри,
І хороших, красних мрій,
І святої в правду віри,
І нехиблених надій;

І що неуків владичних
Світ науки побідить,
І до благ суспільних, вишніх
Правді шлях опорожнить;

Що шляхом отим широким
Рушить дружество рясне,
І щасливим, світлим оком
Стріне сонечко ясне...

А шляху усе не видно!
Темінь, пуща, ліс кругом...

І кива мені єхидно
Хвоя стріпаним чолом.